

De Standaard

Antwerpen, Limburg, Nationaal, Oost-Vlaanderen, Vlaams-Brabant/Brussel, West-Vlaanderen

Brandwonde is levenslang

20-07-2005

Pag. 7

Ghislenghien, een jaar later

BRUSSEL - De Belgische overheid moet veel meer aandacht en middelen besteden aan de psychosociale opvang van brandwondenpatiënten. De terugbetaling van genees- en hulpmiddelen voor slachtoffers kan beter, en de verzekeringsmaatschappijen zouden slachtoffers veel sneller moeten vergoeden.

Overheid moet slachtoffers beter financieel en psychisch steunen

Van onze redacteur

Guy Fransen

EEN jaar na de gasexplosie in Ghislenghien (Gellingen), waarbij 24 doden en 132 gewonden vielen, heeft de Belgische Brandwonden Stichting een balans gemaakt van wat goed liep en minder goed draaide. Vandaag komt premier Verhofstadt met het globale rapport van de hele regering over de ramp.

De slachtoffers van Ghislenghien kregen van de mutualiteiten wel gemaakte kosten terugbetaald, maar brandwonden betekenen een levenslange factuur, die vooralsnog niet vergoed wordt. Apothekersonkosten, regelmatig terugkerende chirurgie, behandeling van littekens en dure verzorgingscrèmes zorgen voor een enorm kostenplaatje. De terugbetaling van druppakken en siliconen hulpmiddelen, nodig voor herstel van littekens, is te beperkt en duurt te lang. Minister van Sociale Zaken Rudy Demotte (PS) zegt vanaf 2006 de terugbetaling van het geneesmiddelengebruik als gevolg van brandwonden te laten terugbetalen. De minister zegt 1,8 miljoen euro te hebben vrijgemaakt.

Slachtoffers van een ramp zitten niet alleen met zware lichamelijke letsels, ze lopen ook een trauma op. Onderzoekster Nancy Van Loey, van de Vereniging Samenwerkende Brandwondencentra Nederland, concludeert uit een bevraging van de slachtoffers van Ghislenghien dat een groep kans loopt chronische psychische klachten te zullen hebben. „De scores tonen duidelijk aan dat de mate van traumatisering hoog is, en dus dat de ramp slecht verwerkt wordt.“ De overheid moet daarom meer investeren in psychosociale opvang en begeleiding. Demotte stelt voor de nodige steun in de brandwondencentra te zorgen.

Een aantal slachtoffers is nog altijd niet volledig vergoed en leeft in de onzekerheid over uitkeringen. Volgens professor emeritus Hubert Claassens van de KU Leuven moeten de verzekeraars overgaan tot een zogenaamde voorlopige regeling „voor rekening van wie het zal behoren“. De slachtoffers worden met die regeling vergoed, de verzekeraars maken achteraf

onderling uit wie waarvoor aansprakelijk is.

De slachtoffers hoeven daardoor niet te wachten op de definitieve uitmaak van die aansprakelijkheid, die vaak pas vastligt na jarenlange juridische procedures. Assuralia, de beroepsvereniging van de verzekeraars, zegt een stuk mee te willen gaan in het verhaal, maar noemt de regeling van Claassens niet helemaal haalbaar wegens te complex en te veel discussie binnen de verzekeringssector.

De coördinatie van een rampenplan kan beter. Bij Ghislenghien werden slachtoffers naar dichtstbijzijnde ziekenhuizen gevoerd, terwijl ze onmiddellijk naar een brandwondencentrum moesten. Er was ook discussie over wie wat moest doen bij de hulpdiensten. De Belgian Association for Burn Injuries (BABI), die de brandwondencentra groepeerd, verijnde daarom het Babi-rampenplan. Het B-team, met specialisten brandwonden, zal beter kunnen triëren wie in welke kliniek thuishoort. Demotte zegt de praktische uitvoering van de rampenplannen te zullen „finetunen“.

www.brandwonden.be

gfr
© 2005 Vlaamse Uitgeversmaatschappij NV

